

og Ansvaret for den, der har begaaet en saadan Overtrædelse, vil blive faa stort, at han neppe vilde vove at byde de høiere Autoriteter noget Saadant. Det er ogsaa sagt, at det ikke var nødvendigt, at der skulde sættes nogen Frist, inden hvilken den, der havde reserveret sig Ret til at see Erklæringen, skulde yttre sig om den; men det synes mig at være ganske nødvendigt; thi en Sag kan dog ikke Nar ud og Nar ind staae paa Klem og uafgjort; enten maa Døren være aaben eller lukket. Forretningernes Gang i Contoirerne, enten man kalder dem Contoirer i Ministerier, Amter, Herredsfogderier eller hvilket som helst, medfører jo, at en Sag maa have Ende, og ikke kan vedblive igjennem Arrækker at hense staae usluttet, og derfor anseer jeg det nødvendigt, at der i den her omhandlede Henseende fastsættes en bestemt Frist. — Naar det er tilstedet Ansøgeren eller Klageren at yttre sig over Erklæringerne, da mener jeg, at den aabenbare Retfærdighed kræver, at den, der har afgivet disse, naar Klagerens Svar dertil giver Anledning, ogsaa faaer Leilighed til at yttre sig derover, og paa den Maade have vi jo den omtalte Procedure aabnet. Jeg kan virkelig ikke, efter hvad der hidtil er udtalt, finde mig bevæget til at forandre mine Ansuelser.

Jessen: Jeg vil blot gjøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af den Yttring, den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) fremsatte, at, naar en Klager havde gjort sig bekendt med de afgivne Erklæringer og ikke vilde have Klagen videre forfulgt, saa kunde han lægge den ned i sit Chatol, derved vilde Ingen lide Noget. Dette mener jeg er ikke rigtigt; jeg mener, at i det Dieblif, Klagen er indgivet, og Embedsmanden har indgivet sin Erklæring derover, saa er det en offentlig Sag; Embedsmanden kan ikke være tjent med, at Sagen falder bort, men den maa endelig afgjøres; thi det skyldes Embedsmanden ligesaavel som Klageren, at der bliver givet et Resultat paa Klagen. Saaledes som jeg forstod den ærede Rigsdagsmand, var det hans Mening, at Klagen er Klagerens private Eiendom, men dette tror jeg ikke er Tilfældet.

J. A. Hansen: I Anledning af hvad der blev yttret af den ærede Taler, der først havde Ordet efter mig, (Buchwald) skal jeg bemærke, at jeg troer, det vilde glæde og gavne mange Medlemmer i Thinget, om han vilde opgive, hvilke de Midler ere, som han sagde, der var nok af, forat komme til Kundskab om Embedsmændenes Erklæringer; thi det vilde jo gjøre denne Lov aldeles overflødig. I Anledning af den ærede sidste Talers Yttringer skal jeg bemærke, at jeg synes, det var den største Revanche, vedkommende erklærende Embedsmand kunde faae, naar Ansøgeren eller Klageren sandt hans Erklæring saa grundet, at han ikke længere vilde insistere paa at faae Ansøgningen eller Klagen videre fremmet.

Buchwald: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Ja, det er 3die Gang, den ærede Rigsdagsmand forlanger det; men paa Grund af den bestemte Provocation, der fremkom fra Forslagsstilleren, antager jeg ikke, at Thinget har Noget imod, at jeg giver det ærede Medlem Ordet (Nei, Nei!).

Buchwald: Jeg har ogsaa ubbedt mig Ordet alene paa Grund af den Provocation, der er skeet til mig, om jeg vilde gaae ind paa alle de mange specielle Maader, hvorpaa Folk kunde komme til Kundskab om, hvad der passerer hist og her. Dette vilde være temmelig vidiløstigt, og jeg kan ikke tjene den ærede Rigsdagsmand deri, men det er ham vist ikke ubekjendt, at naar en Sag i en Commune er gjort til Gjenstand for forskjelligeartede Meninger, da tales der derom baade det ene og det andet Sted, og man har i Almindelighed jo deels Slægtninge og deels gode Venner, snart i den ene Deel af Bestyrelsen og snart i den anden, saa at det dog er muligt, at man kan komme til Kundskab om, af hvilken Bestaffenhed en afgiven Erklæring er; det er kun dette, jeg har den Ære at udtale som Svar.

J. A. Hansen: Jeg kjender Tilfælde, hvor der er kommet Proces ud af denne mundtlige Omtale om, hvad den eller den communale